

Som bestemmelsen er udformet, vil depotet kun kunne bruges til dækning af udgifter, der påføres et gas- eller vandværk, flaskegasleverandør eller lignende, herunder dog f. eks. også udgifter til foranstaltninger, som værket, selskabet m. v. måtte træffe til afhjælpning af mangler ved et anlæg, således at dette efter at være bragt i forskriftsmæssig stand kan tages i anvendelse af forbrugeren. Depotet kan derimod ikke bruges til erstatning til forbrugere for de tab, der påføres disse ved en autoriseret mesters mangelfulde arbejde, bortset fra tilfælde, hvor det pålægges f. eks. ejendommens ejer at udbedre mangelen.

Nye i forhold til paragrafferne i installationsloven af 1937 er ligeledes bestemmelserne i § 8, stk. 1 og 3, om tilbagekaldelse af autorisationen, dels når et anvendt depositum ikke efter påkrav fra kommunalbestyrelsen på ny bringes op på sin oprindelige størrelse, hvilket altid skal ske inden et år efter, at depotet er anvendt, dels når en mester i et tidsrum af 5 år ikke har udført installationsarbejder i forsyningsområdet. I sidstnævnte tilfælde må det nemlig forudsættes, at han har opgivet sin virksomhed. Rent praktisk vil forudsætningen herom ofte være baseret på den omstændighed, at mesteren ikke i 5 år har indgivet anmeldelse om arbejder i kommunen. Under hensyn til, at ikke alle installationsarbejder skal anmeldes samt til, at standningen af mesterens virksomhed kan være midlertidig, f. eks. på grund af langvarig sygdom, har man fundet det rigtigt i forslaget § 9 at indføre en adgang til at påklage beslutningen om tilbagekaldelsen til ministeren for offentlige arbejder.

Ved paragraffens stk. 2 foreslås den hidtidige adgang for en autorisationsgiver til at tilbagekalde en given autorisation på grund af grov eller gentagen forsømmelighed ved udførelse af installationsarbejder opretholdt, men ved forslaget § 9, stk. 1, indføres der domstolskontrol med tilbagekaldelsen, idet den tidligere administrative rekurs samtidig bortfalder.

Til § 9.

Der foreslås indført adgang til at indbringe spørgsmål om fratagelse af autorisation efter § 8, stk. 2, for domstolene i stedet for som hidtil for ministeren for offentlige arbejder. Det er i forslaget forudsat, at mesteren selv anlægger retssag mod kommunalbestyrelsen, og at de almindelige regler for civile søgsmål finder anvendelse ved sagens behandling. Oversiddes den foreslåede frist på 8 uger for sagens anlæg, kan den pågældende beslutning ikke indbringes for retten, ligesom den ej heller kan påklages til ministeren for offentlige arbejder. Dette udelukker dog ikke, at kommunalbestyrelsen

til enhver tid kan omgøre en tidligere truffen beslutning, hvis dette skønnes rimeligt.

Principielt får en tilbagekaldelse af en autorisation straks virkning. Det vil imidlertid efter omstændighederne kunne virke urimeligt hårdt, at en mester ubetinget afskæres fra at udøve sit erhverv under en langvarig retssag, hvorved han søger at få tilbagekaldelsen af sin autorisation underkendt. Det er derfor foreslået, at anlægget af en sådan retssag får opsættende virkning på tilbagekaldelsen, dog således, at retten efter påstand fra den sagsøgte kommunalbestyrelse vil kunne træffe bestemmelse om, at mesteren under sagens behandling ikke må udøve virksomhed i henhold til autorisationen.

Bestemmelserne i stk. 2 og 3 svarer til § 6, stk. 3, i installationsloven af 1937. Klagefristen er den samme som fastsat i § 6, stk. 4, i installationsloven af 1937.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer til § 4, stk. 2, i installationsloven af 1937. Ny er den udtrykkelige fremhævelse af, at forskrifterne skal indeholde generelle bestemmelser om værksteders indretning og udstyr, hvilket nødvendiggøres af, at det ifølge forslaget § 4, stk. 1, pkt. 1), er en betingelse for mesterens krav på autorisation, at han har fast værksted i sin hjemstedskommune. Forskrifterne skal derfor præcisere, hvad der i den pågældende kommune skal forstås ved begrebet „fast værksted“. Det er efter forslaget overladt til den enkelte kommunalbestyrelse selv at bestemme, om den vil udfærdige ordensmæssige forskrifter, men konsekvensen af, at disse ikke er udfærdiget, bliver, at kommunalbestyrelserne ikke i de enkelte tilfælde kan stille krav om en bestemt indretning af mesterens værksted. Da det findes hensigtsmæssigt, at bestemmelser om værksteders indretning og udstyr så vidt muligt er ensartet over hele landet, foreslås der givet ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at udfærdige forskrifter herom. Man har imidlertid ment, at sådanne forskrifter ikke bør være bindende for de enkelte kommuner, men spørgsmålet om rimeligheden af lokale krav, der går ud over de vejledende standardforskrifter, vil kunne forelægges ministeriet for offentlige arbejder i medfør af ankebestemmelsen i forslaget § 10, stk. 2.

Til § 11.

Denne bestemmelse, der er ny, sigter på at sætte de enkelte kommunalbestyrelser i stand til hos ministeriet for offentlige arbejder at erholde de fornødne oplysninger til brug ved administrationen af den nye autorisationsordning, herunder i særdeleshed oplysninger til bedømmelse af, om en ansøger